

's Nachts op het dak

Op een avond, toen het al zo laat was dat zelfs de wind rond het huis was gaan slapen, stond Dexter aan het raam van zijn slaapkamer. Hij keek omhoog naar de sterren en hij schudde zijn hoofd. Hoe kwam het toch, dacht hij, dat iedereen maar op een kluitje op de Aarde zat te zitten, terwijl daarboven zoveel te ontdekken viel? En terwijl hij dat dacht, kriebelde het in zijn buik van de ruimtereislust.

‘Een echt ruimteschip bouwen is niet zo makkelijk,’ zei zijn vader altijd. ‘Zelfs de allerslimste astronauten zijn niet verder gekomen dan de maan.’

Alsof Dexter dat niet wist. Maar zijn vader had nooit geprobeerd een ruimteschip te bouwen. Hij wel. Op zijn bureau lag een dikke map met bouwtekeningen en berekeningen van allerlei uitvindingen. Ruimteschepen, onderzeeërs, amfibie-voertuigen en zeppelins, maar ook kleine, handige uitvindingen. Zoals een paraplu met een opening voor je hoofd, zodat je regen kunt drinken zonder dat je kleren nat worden. En een fiets die je met je tanden kunt besturen, zodat je ondertussen kunt gamen. Of een zaklamp die alleen op je stripboek schijnt en nergens anders, zodat niemand kan zien dat je stiekem leest in bed.

Onder zijn bureau stonden bakken vol met oud ijzer en touw en lampen en kapotte apparaten en stukjes plastic.

Allemaal onderdelen voor zijn uitvindingen. Allemaal op straat gevonden. Of stiekem van zijn vaders fiets gesloopt. Zijn racefiets, die gebruikte hij toch nooit. Als uitvinder moest je nu eenmaal af en toe dingen doen die eigenlijk niet mochten. Dingen die niemand anders deed. Anders vond je alleen maar dingen uit die er al waren. Niet dat volwassenen daar iets van snapten.

Vandaag op school had Dexter straf gehad van de juf, omdat hij had gezegd dat je springveerschoenen kunt maken waarmee je vanaf de Aarde de ruimte in kunt springen. Natuurlijk was dat makkelijker gezegd dan gedaan. Maar het *zou moeten kunnen*. Dat was wat hij bedoeld had. En toen waren er kinderen geweest die met takken en stenen hun schoenzolen hadden opengepoerd en er ijzerdraad in hadden gestoken. Daar kon Dexter niets aan doen. Maar hij kreeg er toch de schuld van.

De juf had gezegd dat hij strafregels moest schrijven. Dertig keer 'Ik mag niet liegen'. Terwijl hij niet eens had gelogen! Hij had het braaf gedaan. Maar toen hij thuiskwam, was hij direct aan zijn bureau gaan zitten en had hij geschreven: 'Ik heb niet gelogen'. Eenendertig keer.

Terwijl hij aan zijn raam naar de sterren stond te turen en zich voorstelde dat de juf met springveerschoenen de ruimte in geschoten werd, zag Dexter plotseling dat één wit sterrenpuntje zich losmaakte van de hemel. Het schudde een beetje en begon toen tussen de andere sterren door te zwalken als een dronken vuurvliegje. En toen begon het te dalen. Met glazige ogen probeerde Dexter het te volgen, maar het lichtje ging te snel en voordat hij kon zien wat het was, een stapje achteruit kon doen en 'Help' kon zeggen,

was het al geland. Of eigenlijk neergestort, met een enorm kabaal: op het dakterras, pal voor zijn raam.

Onmiddellijk stoven zwermen vogels verschrikt op uit de bomen. Overal gingen lichten aan en ramen open. Een boze meneer hing uit het kozijn te schelden. Ergens blafte een hond. Maar toen er verder niets meer gebeurde, gingen de ramen weer dicht, de lichten weer uit. De hond ging weer slapen. De meneer ging weer slapen. Iedereen ging weer slapen. Iedereen behalve Dexter. Die bleef roerloos aan het raam staan en speurde het dak af. Het lag bezaaid met puin en stukjes metaal en glas. Hier en daar stegen pluimpjes rook op.

Het was nu muisstil, zo stil dat Dexter zijn hart kon horen bonzen. Toen, in die muizige stilte, viel er vlak bij het raam een bloempot kapot. Dexter dook in een flits onder de vensterbank. Aan de andere kant van het raam hoorde hij nu gescharrel. Geschuifel van voeten, gekrabbel aan de muur. En toen zelfs iets dat op roepen leek.

‘Joehoe!’

Was er... iemand op het dakterras?

‘Mama...’ fluisterde Dexter hees.

Hij had het willen roepen, maar er kwam nauwelijks geluid uit zijn keel. Hij wilde het nog eens proberen, maar bedacht zich. Want wilde hij zijn vader en moeder er wel bij halen? Wilde hij niet zelf kijken wat er op het dak was? Zijn vader zou zeggen dat hij veilig in bed moest gaan liggen. Zijn vader zou dan met een stuk hout of iets anders het dak op sluisen om te kijken. Zijn vader zou het hele avontuur van hem overnemen. En nu, nu was het nog helemaal voor Dexter alleen... Zijn hart stuitte in zijn borst. Durfde hij te kijken?

Hij kwam een klein beetje omhoog, totdat hij net over de rand van de vensterbank kon gluren. Recht voor hem, op een paar centimeter afstand, gluurde een stel ogen terug. Het waren grote, glanzende ogen, zwart als inkt. En het vreemde aan de ogen was, dat het er drie waren. Drie ogen. Dexter bleef roerloos zitten. Hij sloot zijn ogen één, twee, drie seconden en opende ze weer. De drie ogen waren er nog steeds. Ze hoorden bij een mensachtig figuurtje. Klein, niet groter dan Dexter, van top tot teen bedekt met een blauwe vacht, met boven op zijn hoofd twee sprieten.

Een ruimtewezen, dat was volkomen duidelijk. Dexter was bang, opgewonden en dolgelukkig tegelijkertijd.

‘Joehoe!’ riep het ruimtewezen. Het begon driftig te zwaaien.

Dexter schoof achteruit en verwachtte half dat het wezen zijn tanden zou ontbloten en zich dwars door het glas naar binnen zou eten. Maar het bleef alleen maar zwaaien en ging steeds harder roepen: ‘Joehoe!’

Als dit zo doorging, werden zijn vader en moeder alsnog wakker. Dexter nam een diepe teug adem, kwam omhoog en zette het raam op een kiertje.

‘Ssst!’ fluisterde hij en hij probeerde streng en vriendelijk tegelijk te klinken, want hij wilde geen ruzie uitlokken met een drieogig ruimtewezen. ‘Anders worden mijn vader en moeder wakker. Je mag niet zomaar op ons dak rondlopen! Straks denken ze dat je een dief bent.’

Maar het blauwe figuurtje begreep hem blijkbaar niet, want het begon op het raam te bonken.

‘Joehoe!’ riep het weer.

Dexters angst stroomde weg. Als het wezen glas-etende tanden zou hebben, dan zou het nooit zo onhandig op het

raam hebben staan trommelen. Hij deed het verder open.

‘Niet zo hard!’ siste hij. ‘Iedereen slaapt!’

‘Hrmm,’ antwoordde het blauwe kereltje.

Het begon aan de sprieten op zijn hoofd te wriemelen en te draaien. Er klonk gepiep en gekraak als van een radio. Toen liet het de sprieten heel langzaam, heel voorzichtig los, alsof het een heel ingewikkeld kapsel was dat niet in de war mocht raken.

‘Hallo, kunt u mij expliciteren?’ zei het toen.

‘Ekspliesie-wat?’

‘Kun je mij ver-staan?’

‘Ja, dat wel,’ zei Dexter.

‘Spreek ik nu Ne-der-lands?’ vroeg het wezentje.

‘Zo ongeveer,’ zei Dexter. Hij was stomverbaasd dat het figuurtje zomaar tegen hem sprak, en nog wel in het Nederlands.

‘Wat een rare taal,’ zei het wezentje. ‘Het schuurt in mijn keel.’

‘Kun je zomaar alle talen spreken?’ vroeg Dexter.

‘Wis, uiteraard,’ zei het wezentje. ‘Behalve de ruiktalen van Stanq natuurlijk.’ Het wees naar zijn sprieten. ‘Mijn zwiebels vertalen alle talen van het heeal.’

Het stak een blauw handje uit.

‘De naam is Wimm,’ zei het, ‘veroorzaakt op planeet Plitzplatz, achter de Woelige Spiralen.’

‘Hallo Wimm.’ Dexter schudde het blauwe handje. ‘Dexter. Veroorzaakt op planeet Aarde. Achter de... gewoon hier bedoel ik. Welkom.’

‘De Aarde?’ zei Wimm verbaasd. ‘Dat is ook toevallig.’

Hij zette zijn harige handjes op de vensterbank en begon zich naar binnen te wurmen.

‘O... Ja...’ aarzelde Dexter. ‘Kom maar even binnen, dan.’

Hij stapte opzij, nog steeds een beetje op zijn hoede, en liet Wimm naar binnen kruipen. Hij schuifelde achter hem aan, terwijl Wimm wat begon rond te snuffelen in zijn kamer. Ondertussen hield Dexter in de gaten of Wimm geen rare dingen deed, zoals groen slijm spugen dat door de vloer zou branden, of Dexters bed opmaken, of zich veranderen in een monster met twaalf klauwen. Rare dingen, kortom, die ruimtewezens misschien doodnormaal vinden.

‘Waarom is dat zo toevallig, de Aarde?’ vroeg hij onder-tussen.

‘Nou,’ zei Wimm, ‘het is toch weer bijna tijd voor de Mega Melkweg Loterij? Je weet wel, waarbij het ministerie van Tijd en Ruimte allemaal ouwe troep uit de Melkweg verloot? Verlaten ruimteschepen, vermolmde tijdskronkels, gebluste kometen, versmoezelde planeten... Allemaal leuke dingetjes en vaak nog prima te gebruiken. Moet jij eens raden wat ze deze keer verloten!’

Dexter keek naar buiten naar de rokende stukjes metaal en glas.

‘Een nieuw ruimteschip?’

‘Nee,’ zei Wimm, ‘de Aarde!’

‘De... de Aarde?’ stamelde Dexter. ‘Je bedoelt de planeet Aarde? Je bedoelt... deze Aarde?’

‘Wis! Wis!’ zei Wimm enthousiast. ‘Dus nu ik hier toch ben, kan ik meteen zien of het me bevalt. Regent het hier veel?’

‘Maar de Aarde is toch niet om te verloten?’ riep Dexter uit. ‘Hoe kan iemand nou de Aarde winnen bij een loterij?’

‘Ja, vind je dat niet denderend?’ zei Wimm enthousiast. ‘Stel je voor... een eigen planeet, waarmee je mag doen wat je wilt... Wat je maar wilt! Al doen de meesten die er een winnen er niet veel bijzonders mee. De Aarde zal wel weer de zoveelste parkeergarage worden. Of een sokkenfabriek.’

‘Een sokkenfabriek?’ riep Dexter verbijsterd uit. ‘De Aarde?’

‘Wis,’ zei Wimm. ‘Je moest eens weten hoeveel voeten sommige wezens hebben. Met een sokkenfabriek ben je rijk voor je een rondje Melkweg hebt gewarpt. Maar geen bezorgdheid, de Aardlingen zullen vast allemaal een baantje kunnen krijgen aan de lopende band.’

‘Maar...’ Dexter wist niet waar hij moest beginnen. Hij

was heel erg geschrokken, heel erg verbaasd en heel erg boos tegelijk en dat kolkte allemaal in zijn buik tot hij er misselijk van werd.

‘Dat is verschrikkelijk!’ riep hij uit. ‘Dat kunnen ze niet doen! Ze kunnen de Aarde niet zomaar verloten! En al helemaal niet om er een sokkenfabriek op te bouwen! De Aarde is van ons!’

Wimm dacht na. ‘Van wie?’ vroeg hij toen.

‘Van ons,’ zei Dexter. ‘Van de mensen. En van de dieren ook. En de planten denk ik... Gewoon, van ons allemaal!’

‘Maar wie is precies de eigenaar?’ vroeg Wimm.

Dexter begreep er niets van. Wat was dat nou voor rare vraag?

‘De eigenaar? Niemand is precies de *eigenaar*,’ zei hij. ‘Of misschien alle koningen en presidenten bij elkaar. Of...’

Hij probeerde het uit te leggen, maar het was zo vanzelfsprekend dat hij niet wist hoe hij het moest zeggen.

‘Het is gewoon zo, dat weet toch iedereen?’ zei hij. ‘We wonen hier gewoon allemaal. En sommigen al heel, heel lang! De Aarde is gewoon van ons allemaal en ook van niemand!’

‘Tja,’ zei Wimm, ‘dat klinkt allemaal een beetje warrig. Het klinkt alsof de Aardlingen hun zaakjes niet helemaal goed hebben opgetouwd. Maar als je er zo zeker van bent, dan zou ik maar eens een klacht indienen.’

‘Dat zal ik zeker doen,’ zei Dexter beslist. Hij dacht even na. ‘Bij wie doe ik dat dan?’ vroeg hij toen.

‘Wat?’

‘Een klacht indienen. Waar moet ik dat doen?’

‘Bij het ministerie van Tijd en Ruimte natuurlijk,’ zei Wimm. ‘Afdeling Eigendom. Daar houden ze precies bij

wat van wie is in de Melkweg. Daar liggen de eigendomsaktes van alle planeten. Als je zeker weet dat de Aarde van jullie is, dan hebben ze daar vast iets verkeerd gedaan. Papieren door elkaar gehaald. Of ondersteboven gelezen.'

'Dat hebben ze zeker,' zei Dexter. 'En waar vind ik dat slordige ministerie van Tijd en Ruimte?'

'Op Saturnus natuurlijk,' zei Wimm. Hij keek Dexter verbaasd aan. 'Jij weet ook niet veel van het heelal, hè? Je kent de ring rond Saturnus toch wel?'

Dexter knikte. Daar had hij over gelezen in zijn ruimteboeken.

'Jawel,' zei hij, toch een beetje trots. 'En het zijn meerdere ringen, hoor. En ze bestaan uit stukken puin en ijs.'

Wimm keek hem raar aan. 'Puin en ijs?' zei hij. 'Welnee, wat een apenkoek. De ring is gewoon een kiezelpad waarop een heleboel Melkwegbewoners op hun beurt staan te wachten.'

'Een... wat?'

'Een kiezelpad. Met Melkwegbewoners die in de rij staan. Voor het loket. Er is een loket voor alles waar maar iets over te zeuren valt. De hele Melkweg komt ernaartoe om te klagen. En de ambtenaren achter de loketten zijn altijd aan het koffiedrinken. Daarom zijn die rijen ook zo lang. Helemaal rondom de planeet.'

Dexter was even stil en probeerde zich hier een voorstelling van te maken, maar het lukte hem niet. Een ring van puin en ijs, dat ging nog wel. Maar een kiezelpad vol wachtende Melkwegbewoners...

Het deed er ook eigenlijk allemaal niet toe. Een ruimte-
wezen zomaar midden in zijn kamer, de Mega Melkweg
Loterij, de kiezelring van Saturnus – het was allemaal vol-

komen onvoorstelbaar. Maar wat er moest gebeuren was volkomen duidelijk: Dexter moest onmiddellijk naar Saturnus.

‘Ik moet onmiddellijk naar Saturnus,’ zei hij.

‘Tja,’ zei Wimm, ‘dat kan best zijn. Maar hoe? Jouw huis is op mijn ruimteschip geknald. Dus dat vliegt niet meer.’

Dexter drukte zijn gezicht tegen het raam en bekeek weer de ravage op het dakterras.

‘Ik denk toch echt dat het andersom was,’ zei hij, ‘maar laat dat nu maar even zitten. Dat is dus je ruimteschip?’

‘Wis,’ zei Wimm. ‘Was.’

‘Nou, kom op,’ zei Dexter, ‘dan repareren we hem. En dan gaan we naar Saturnus. En dan zal ik ze daar wel even vertellen dat ze van de Aarde af moeten blijven.’

‘Tja,’ zei Wimm, ‘een ruimteschip bouwen is niet zo gemakkelijk.’

‘Onzin,’ zei Dexter. ‘Je lijkt mijn vader wel.’